

ТАМ, КЪДЕТО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

ВАД

Няма нищо по-страшно от сляпа стара жена с бели очни ябълки, която внезапно сграбчва ръката ти в огряната от пълната луна нощ.

Старата Зелда някога се грижеше за къщата, в която малкият Вад сега живееше с други момчета. Но след като ослепя, хората от администрацията ѝ позволиха да остане, което според Вад беше грешка. Защото тя знаеше разни неща, неща, които не трябваше да знае, неща за момчетата, които дори не можеше да види. Знаеше, че Рийд ще се удави в езерото седмица преди това да се случи. Знаеше за Тор и това, че кожата му го изгаря отвътре, нещо, което не беше казвал на никого. Каза и че един ден най-добрият му приятел ще „яде пламъци“, каквото и да означаваше това, а Фюри се боеше от огън.

Старата Зелда беше дяволски страшна. И Вад я избягваше винаги, когато можеше.

Така че да го хване пред всички в малката градина вечерта на рождения ден на едно от момчетата, не беше нещо, което някога бе искал.

Крехката ѝ, набръчкана ръка сграбчи неговата тънка ръка с учудваща сила.

– В замък, където никой не ходи – каза тя с треперлив глас, а лицето ѝ беше силно набръчкано и бялото на очите ѝ беше втренчено зловещо в него. – Ти ще отидеш там, момче.

До него Фюри се изсмя.

– Защо да ходи в замък, Зелда? Къде изобщо ще намери замък? – Всички бяха бедни като църковни мишки.

– Ще намери много неща – заговори Зелда едновременно с приятеля му. – Лилави очи. Ще намериш лилави очи.

Аякс, друго от момчетата на същата възраст като Вад, се изсмя силно.

– Лилави очи? Никой няма лилави очи, Зелда. Или може би някой изрод има.

– Може би също така ще намери и трикрако чудовище – извика друго момче и се изкиска с момичешки смях.

– Или момиче с два рога – каза друг.

Вад се изчерви и седемгодишното момче се разгневи на Зелда, че го бе причакала така и за това, че говореше странни неща за него, на които приятелите му се подиграваха.

Сред смеха за негова сметка Зелда стисна ръката му по-силно.

– Не забравяй, момче. Става въпрос за смъртта на мнозина.

НЯКОЛКО ГОДИНИ ПО-КЪСНО

КОРВИНА

Черно.
То беше липсата на цвят, пазителят на мрака, бездната на неизвестните.

Беше в косата ѝ, в дрехите на майка ѝ, в огромното небе навсякъде около тях.

Тя обожаваше черното.

Децата в града се бояха от него – от сенките под леглата им до безкрайната нощ, която ги обгръщаше часове наред. Родителите им ги учеха да се боят от него. Учеха ги да се боят и от майка ѝ – странната жена със странни очи, която живееше на края на града, близо до гората. Някои казваха шепнешком, че е вещица, която практикуваше тъмна магия. Някои казваха, че е изрод.

Малката Корвина беше чувала всичко това, но знаеше, че не е истина. Нейната майка не беше вещица, нито изрод. Нейната майка беше нейната майка. Тя просто не обичаше хората. Корвина също не обичаше хората, но и повечето хора в града не бяха много приятни.

Едва преди ден бе видяла момиче на своята възраст да хвърля камъни по врана, която се опитваше да намери на земята клонки за гнездото си. Корвина знаеше това, защото познаваше враната. В гората тук нямаше много, но онези, които оставаха, познаваха и нея, и майка ѝ. И не заради нещо вещерско.

Откакто се помнеше, всяка сутрин майка ѝ я водеше на една полянка, на няколко минути от малката им къща, за да храни враните. В един от добрите ѝ дни, когато говореше, майка ѝ ѝ бе казала, че те са умни и верни създания, носещи духовете на предците им, и ги пазят от небето през деня точно както звездите през нощта.

А те двете имаха нужда от защитници.

Майка ѝ не говореше много, но чуваше гласове, гласове, които ѝ казваха неща. Казваха ѝ да не говори с хората, да обучава Корвина у дома след онзи инцидент в училище, да я държи далече от всички. Майка ѝ ѝ казваше, че не трябва да се отдалечава, защото ще я отведат. Не можеше да се отдели от нея в града, защото ще я отведат. Не трябваше да говори с никого, защото ще я отведат.

Корвина не искаше да отива на друго място.

Тя обичаше майка си. Майка ѝ, която ухаеше на градински чай, свежа трева и тамян. Майка ѝ, която отглеждаше зеленчуците им и готвеше вкусна храна за нея. Майка ѝ, която я водеше в града веднъж в месеца, въпреки че мразеше това, за да ѝ вземе от библиотеката книгите, които ѝ харесваха. Повечето дни майка ѝ изобщо не говореше, освен ако не обучаваше Корвина или не шепнеше на гласовете. Корвина също не говореше много. Но знаеше, че е обичана. Просто майка ѝ беше такава.

Докато вървеше до нея с малките си крачета към полянката под огряното от пълната луна небе – рядко срещаната Мاستилена луна, която се случваше веднъж на пет години, Мастилената луна, под която беше родена, – тя се усмих-

на. След дълго време майка ѝ най-последно беше радостна и това правеше и нея щастлива. Със свещи и пръчки тамян, които майка ѝ изработваше, и картите таро, които майка ѝ я учеше да разчита, както и кристалите, които щяха да презаредят, десетгодишната Корвина се огледа наоколо в тъмнината и се почувства у дома.

Ако майка ѝ беше изрод, тогава вероятно и тя беше изрод.

В края на краищата и тя понякога чуваше гласовете.